

Moment, der er ubestrideligt, nemlig at en stor Del Landejendomme i disse Aar har skiftet Ejer. I 1910 var det saaledes Tilfældet med $\frac{1}{20}$ af Landets samtlige Hartkorn. Det er givet, at dette Ejerskifte og det, at Landejendommene ere betalte meget dyrt, vil foranledige en Nedgang i Landbrugets Indtægt, fordi de paagældende komme til at sidde for en langt højere Jordrente end den tidligere Ejer. En mere effektiv Ligning vil jo ogsaa først give sig til Kende om nogle Aar. Den kan først bringes i Anvendelse næste Aar, og det vil i alt Fald vare et Par Aar, inden man kan se Frugterne deraf. Men er det forsvarligt at vente saa længe med at tilvejebringe Balance? Jeg forstod ikke det ærede Medlems Finanslovtale i Fjor saaledes, at det var Meningen, eller at det ærede Medlem ansaa det for hensigtsmæssigt at opsætte det saa længe. Jeg gaar derfor ud fra, at vi ville komme til at resignere overfor en Forhøjelse af Formue- og Indkomstskatten. Jeg deler dog min ærede Partifælles Haab om, at man skal kunne undgaa en saa stærk Stigning som her foreslaaet. Men jeg mener, at vi komme til at acceptere nogen Stigning. Og saa vil Idyllen være forbi, og den bør være forbi, for saa vidt Formue- og Indkomstskatten da vil gribe saa dybt ind, at Kravet om Retfærdighed gennem en ensartet Ligning hele Landet over derigennem vil vinde i Styrke. Derfor er jeg meget stemt for, at man skal fremtvinge Selvangivelserne i det størst mulige Omfang. Jeg hilser med Tilfredshed, at man ogsaa vil udstrække Kravet om Selvangivelse til Formuen. Naar man fra forskellige Side hævdner, at Landbruget betaler for lidt i Indkomstskat, og naar jeg for min Part mener, at der er Skattedistrikter, hvor denne Paastand er berettiget, tror jeg, at det paa den anden Side kan siges, at der Landet over udenfor Landbruget skjuler sig mange Formuer, som man maa have frem, naar Kravet om en retfærdig Ligning skal gennemføres. En saadan retfærdigere Ligning vil fremmes gennem Selvangivelse af Formuen. Først derved faar man ogsaa den behørig Adgang til gennem en Kontrol med Formuens Bevægelser at se, hvorvidt Indkomstansættelserne gennem Aarene have været korrekte. Derved faa vi et tiltrængt Korrektiv. Skulle vi naa til Retfærdighed i Skatteligningen ikke alene ude paa Landet, men ogsaa i Byerne og ogsaa overfor Formuerne, maa vi kræve Selvangivelse fremtvunget i det størst mulige Omfang, saaledes at de, der ikke benytte Selvangivelse,

sættes saa højt til Vejrs i Skat, at man tvinger dem til at fremkomme med Selvangivelse. Man skal benytte Bevægelserne i Formuen som Korrektiv for, at Indkomstansættelserne ere korrekte gennem Aarene, saa at man undgaar at komme til at virke helt ved Siden af, saaledes som naar Formuer gennem Anbringelse i Sparemidler vokse fra Aar til Aar uforholdsmæssig stærkt, sammenlignede med de Beløb, hvoraf der svares Indkomstskat.

Sluttelig vil jeg endnu gerne udtale, at de Anker, der rejses mod en ikke korrekt Skatteansættelse i forskellige af Landets Kommuner, kunne ikke udelukkende rettes mod Skatteyderne og heller ikke udelukkende mod Ligningsmyndighederne. Jeg mener, at en væsentlig Del af Ansvaret maa falde paa Centraladministrationen, i alt Fald maa dette gælde fremtidig, efter at dette Spørgsmaal er draget saa stærkt frem, som Tilfældet er. Jeg ser af § 20, at vi skulle have et Landsoverskatteraad. Jeg hilser i og for sig dette med Tilfredshed, men jeg nærer nogen Tvivl om, hvorvidt denne Centralmyndighed vil være tilstrækkelig til at udøve den Overvaagen af Skatteligningen, som tiltrænges, og som maa søges tilvejebragt. Min Opfattelse er nemlig den, at det maa være Centralmyndigheden, der i Henseende til Ligning ikke alene maa angive Kammertonen, men den skal ogsaa have Midler til at overvaage, at Ligningsorkestrerne ude i Landet gennemføre deres Parti i Overensstemmelse dermed og ikke indtil maaske en hel Oktav for lavt.

Finansministeren (N. Neergaard):

Det er jo meget forskellige Toner, der have lydt ved denne Skattelovsbehandling, og jeg kan ikke sige andet, end at der var et Ord af det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds (Bramsen), som jeg maatte sande Rigtigheden af, og det er det, at ingen bliver populær ved at foreslaa nye Skatter. Det er fuldkommen sandt. Det er heller ikke med denne Hensigt, at disse Skattelovforslag ere forelagte; de ere forelagte for at opfylde et Nødvendighedskrav, og jeg har ment at turde regne paa, at man her i Tinget lige saa vel som i Folketinget følte dette Kravs Berettigelse og vilde bringe de Ofre, som vare nødvendige for at imødekomme det.

Jeg skal tillade mig at henvende nogle Ord til de enkelte Talere og da først til den ærede første Taler, det ærede 1ste Medlem for 2den Kreds.

Det ærede Medlem og jeg have oftere